

ბრძანებულება

საპარტიოლოს სსრ უმაღლესი
საბავოს პრეზიდიუმისა

საპარტიოლოს სსრ უმაღლესი საბავოს
პრეზიდიუმის საკაბინო სიგელით
დაჯილდოვების შესახებ

ბრძანებულება

სსრ კავშირის უმაღლესი საბავოს პრეზიდიუმისა
საბავოთა კავშირის ვ. ი. ლენინის სახელობის
პიონერული ორგანიზაციის ლენინის ორდენით
დაჯილდოვების შესახებ

საბავოთა კავშირის ვ. ი. ლენინის სახელობის პიონერული
ორგანიზაციის 40 წლისთავთან დაკავშირებით და ბავშვთა
კომუნისტური აღზრდისათვის მისი დიდი მუშაობის აღსა-
ნიშნავად, საბავოთა კავშირის ვ. ი. ლენინის სახელობის
პიონერული ორგანიზაციის დაჯილდოვდეს ლენინის ორ-
დენით.

სსრ კავშირის უმაღლესი საბავოს პრეზიდიუმის
თავმჯდომარე ლ. ბრძანებულება

სსრ კავშირის უმაღლესი საბავოს პრეზიდიუმის
მდივანი მ. გომიზაძე.

მოსკოვი, კრემლი.
1962 წლის 17 მაისი.

საბავოთა კავშირის ვ. ი. ლენინის სახელობის
პიონერული ორგანიზაციის 40 წლისთავთან და-
კავშირებით და ბავშვთა კომუნისტური აღზრდის
საქმეში ნაყოფიერი მუშაობისათვის დაჯილდოვ-
დეს საქართველოს სსრ უმაღლესი საბავოს პრე-
ზიდიუმის საკაბინო სიგელით:

1. თბილისის ბ. ძნელთაძის სახელობის პიონერ-
თა და მოსწავლეთა სასახლე.
2. ნორჩ ტექნიკოსთა რესპუბლიკური საჯარო.
3. თბილისის მოზარდ მსუფრებელთა ქართუ-
ლი თეატრი.
4. თბილისის მოზარდ მსუფრებელთა რუსუ-
ლი თეატრი.
5. თბილისის თოჩინების თეატრი.
6. ტურნალი „კიონერი“.
7. ტურნალი „დილა“.
8. ვაჟეთი „ნორჩი ლენინელი“.

საქართველოს სსრ უმაღლესი საბავოს პრეზიდიუმის
თავმჯდომარე ვ. ძმონიძე.

საქართველოს სსრ უმაღლესი საბავოს პრეზიდიუმის
მდივანი ზ. გელაიაშვილი.

ქ. თბილისი.
1962 წლის 18 მაისი.

მეცნიერე

სალხან ქეთილაძე

სოფლის ბოლოს, ჭალაზე, მთაში
მიმავალი ცხვრის ფარა რომ გამოჩნდა,
ბავშვებმა ერთი ჟივილ-სივილი მორთეს:
— არიქათ, ბიჭებო, ცხვარი მოდის,
ცხვარი! — და სტუნვა-ცეკვით ჭაღისსაკენ
მოჭკურცხლეს.

ცხვრის ფარა ზღაზღვნით მიიწევედა
იალბლებისაკენ. ვიკლა ერთ ჭაღარა
მეცხვარეს მიუხსლოვდა და ჰკითხა:

- მია, ვისია ეს ცხვარი?
- ჩვენია, — მიუგო მეცხვარემ.
- სულ თქვენია?

ნახატები მ. თორთაძისა

— ჩვენია, მამ ვინი იქნება, საყ-
სულში აგერ, იქ, — გაიშვირა ხელი მე-
ცხვარემ, — მთაში ვაბაკებთ, სამთრობით
კი შირაქში მივკიდის. იცი, სად არის
შირაქი?

შირაქი, შეილო, აქედან ძალიან
შორს არის. ერთი თვალუწვდენი მინ-
დორია. მთაში რომ ჩამოთოვს, ეველს
იქით მიერეკება ცხვარ-მროსას.

— მერე და შირაქში არ მოდის
თოვლი?

— მოდის, მაგრამ იქ თოვლს არც

კი დადებს სოღმე.

ცხვარი სიღარიბის მტერია, — განაგრძო მეცხვარემ, — სადაც ცხვარი შევა, იმ სახლში სიღარიბე ვუღარ განგრდება. ერთ კუთხეში მატყლს დააწეობს, მეორეში — უეფლს, მესამეში ბატკანს დააყენებს. მეოთხე კუთხეში თვითონ დადგება და სიღარიბეს კუდამოქუებულს გააგდებს კარში.

ცხვრის ფარა გაიფანტა. ქეჩებმა ჯეჯილებინაკენ გაიწიეს. მეცხვარემ დაუსტვინა. ქეჩები ისევ უკან გამობრუნდნენ.

ცხვარიც მაშინვე გამოძევა. გიგანტურადღება ახლა ქეჩების დიდროსმა რქებმა მიიპერო.

— ისინი ბელადებია, — აუხსნა მეცხვარემ, — მეწინავეებია და საითაც წავლენ, ცხვარიც უკან გაბჟევა, დადგებიან და ფარაც დადგება.

ქეჩები თანდათან დაწინაურდნენ. მეცხვარემ წასვლა დააპირა, მაგრამ გიგანტური ორივე სელით ჩააფრინდა თქვის კალთაში და მუდართით უთხრა:

— მეც მინდა ცხვარში, წამიყვანე რა, მია!

მეცხვარემ გადაინახნარა:

— შენ ჯერ მეცხვარედ ვერ გამოდგები, ზატარა ხარ. ცხვრის მოვლას კაი ვაქვაცნობა უნდა. აი, დიდი რომ კაიზრდები, მამინ უსათუოდ წავიკვან, — თავზე სელი გადაუსვა გიგანტს და წავიდა.

„ვითომ რა ძალიან ზატარაა გიგლა, წელს მეორე კლასში გადავიდა“. გაჯავრებული გიგლა ზატარა ნაკადულს ჩაბ-

ვა თავსე და წუალში ცოცხალ-მკვდარ ბატკანს წაადგა. ბატკანი აგორებულ ქვას მოემწყვდია ქვეშ.

გივლამ მამინე ლოდი გადააგორა; გაწუწული ბატკანი გულზე მიისუტა და მინისაკენ მოჭკურცხლა.

დედამ ბატკანი გამოართვა და ტუფზე დასვა. ბატკანი მოცელილივით დაეცა.

— რატომ ვერ დგება ფეხზე? — შეშინდა გივლა.

— უკანა ფეხები მოუმტვრევიდა ქვას, — უთხრა დედა.

— ვაიმე, მოკვდება ბატკანი, მოკვდება! — ატირდა გივლა.

— ნუ ტირი, შვილო, — გაიცინა ზანამ, — მაგის შორჩენა სულ ადვილია. ბეჰევა ერთ კვირაში განიზარდებს.

ზანამ ზატარა, თხელი ფიცრებზე დასვა თალა. ბოლოები დანით გადაუჭდია.

მერე შესასველები და არაუი მოატანინა დედას. ბატკანს ფეხი გაუსწორა, არაუში დასველებული შესასველი შემოახვია, მორე ფეხიც ასვეე შეუსვია. მერე თითო ფეხზე ორ-ორი ფიცარი შემოადო აქეთ-იქიდან და კანაფით მაკრად შეუკრა.

ბატკანი სხცოდავად აბლაულდა. გივლა ხელებში მიეარდა ზანას:

— ეუოფა, ზანა, ცოდოა.

მოსუცმა ბატკანი დუმელთან დააწვინა.

ზანას ნათქვამი გამართლდა. ბატკანს ერთ კვირაში მოურჩა ფეხები. გაივსო, მუხლები გაუმაგრდა, რქები ამოუვიდა და რქენაც ისწავლა. გივლას გარდა ახლოს არავის ეკრებდა.

ზანამ გივლას ზატარა კომბალი გაუკეთა, ისეთივე მოკაუჭებული, მცესვარეებს რომ აქეთ; სალამურიც გამოუთავა.

ახლა უფრო აღრიანად დგება გივლა. ისაუნუმებს თუ არა, მამინე ბეჰევას გამოუძეებს, კომბალს მხარზე ვაიდებს, სალამურს ქამარში ვაიერის და სოფლის ნაწირებში ამოუებს. მესობლებმა მცესვარე დაარქვეს. გივლაც ამკობს ამ სხელით, ფხიზლად დარაჯობს ბეჰევას, უშინა, ან მკელმა არ მოსტაცოს, ან აგორებულმა ქვამ არ დაიტანოს ქვეშ. მერე რაღას ჩააბარებს შთიდან დაბრუნებულ მცესვარეს?! რითი მოიწონებს თავს, მცესვარე ვარო?

გივლამ ბოდრია ძაღლიც აიკოლია. ერთი-ორჯერ ზურით ვაიტუვა სამწყემსოში. მერე ბოდრისაც შეუკვარდა ბეჰევა. გვერდიდან აღარ შორდება და გივლაზე უფრო ფხიზლად დარაჯობს.

ანბანთოქება

საკლავალი

ნახატები ბ. კლინიკვილიას

მწი დადგეს მშენებლებმა, ქვა-აგური მიაქვს მალით, ორ-სამ თვეში წამოაქიმეს ჩვენს მეზობლად დიდი სახლი.

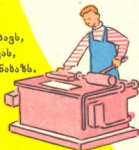
ულდოზერი სულ ერთ წაშში გაასწორებს მიწას მოთხრილს, მას ნიჩაბი არ სჭირდება, არ სჭირდება ბარი, თოხი.

აგარინი ვინ არ იცის, — ვინც კოსმოსში ფრენა შესძლო, მიესალმა უყველა ხალხი გმირს უშიშარს, მამაც მებრძოლს.

აზგანთან დგას გიგო ძია და მინქანის ნაწილს ჩარხავს, შეცდომა რომ არ დაუშვას, თან ქალაღზე უტყერს ნახავს.

ლმავალი სერავს სივრცეს, ელექტრონთან ჩართულია, ზედ „თბილისი“ აწერია, კარგი არის, ქართულია.

უარისხალი
სიბუნებისა

არსკვლავისკენ მივისწრაფით, დავიპუარით უკვე ზეცა, მალე მარსზეც გავფრინდებით, ვინახულებთ მთვარეს, მზესაც.

ორი კაბა

თამარ ჩხიძე

— ჩემზე ლამაზი კაბა არავის არ ეცმევა, — თქვა ციციონმ და ჭრელად მოხატული კაბა ეზოში ჩააფრიალა.

ვნახოთ, მოლზე პეპელა დაჯდა, პეპელას უფრო ჭრელი და უფრო მოხატული კაბა ეცვა.

— როგორ თუ ჩემზე კარგად მორთულხარ! — თქვა ციციონმ და პეპლის საჭერის ბაღე მოიტანა. დავიჭერ და ფრთებს დავაძრობო.

მოიმარჯვა ბაღე, მიეხარა პეპელას, საცაა დავიჭერს, მაგრამ პეპელა უცებ გარდზე გადაფრინდა, ციციონც მიჰყვა ვარდიდან იასამანზე, იასამანიდან — ზამბახზე, ზამბახიდან — შროშანაზე.

შროშანაც მალე მიატოვა პეპელამ. სულ გაფრინდა ეზოდან. ციციონც გადახტა ღობეზე. მიფრინავს ფრთემოხატული პეპელა, მისდევს ჭრელკაბიანი ციციონი.

იფრინა, იფრინა პეპელამ: ეზოდან გზაზე, გზიდან — გზის პირზე, მაცვლის ბურქებზე, კატაბარდებზე. იფრინა, იფრინა ტყე და ღრე შემოიფრინა, ბოლოს ისევ ციციონს ეზოში შეფრინდა.

ციციონც დაბრუნდა, მაგრამ როგორი ციციონ? გაწწილი, დაკაწრული, კაბა ნაკუწ-ნაკუწ ეკიდა, ბაღე სულაც კატაბარდას შერჩენოდა.

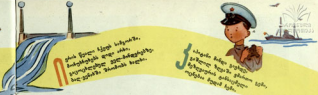
პეპელას კი ისევ ლამაზი კაბა ეცვა, მოხატული, ჭრელი კაბა. იჯდა ვარდზე და ფრთებს არხენიად ათამაშებდა.

«...და ზედას ხალხის,
მოქმედებს ხარე ვერხის
სახიდის ვარსკვლავის
ფერებს თბილის ხელზე»

«...ვინმეხანეთი თბილისიდან
ჩემს ზეგვერდ უნებურად,
ის სათბო მიმდევარ,
ფეო, ჩემის უსიამოვნო!»

«...ის წელი სვედ სიყვარულს,
სამსახურს დღე არა,
სიყვარულზე ვერ-მეფიხვებზე,
ხელ-ფეხზე, შინაშის ხელზე»

«...სიყვარული ჩემი გვიხვდეს
სიყვარული ზედას, ვინაობა სვედ,
სიყვარულს განსჯილი
ფეხებზე სვედ სვედ»

კოკონი

მეცა შენთან

ჩვენი რაზმის გოგონები
მოვიყვინე ტყეში,
მათ ხომ გაღვივებ ბებუნებთან
შეღვივებ ბებუნებთან

ვინც მათ შორის მოაგროვებს
ფიჭის ხმელს და ბეჭის,
მას კოკონთან ხელმძღვანელი
აღწვევივებს ტყის.

სურათი 1. კოკონი

სიყვარული

— ჩა მომტყე! — შენის თამბიკომ
ოთხში შენის თამბიკომ.
— შენ და ზურაბს სათამბიკომი მო-
ტყე! — მოვი შენთან.
თამბიკომ ვით სათამბიკომი დაველო
ხელი ქალაქი შენთან და დამბიკომ
— თვეი თვეი!
ზურაბი აველოვან არ დამბიკომი,
კარგად იკობ დას ხანობა, სათამბიკომი
არ დამბიკომი, ტორად დამბიკომი.
— თამბიკომ, თვეი ზურაბთან, შენ
კ, აი, ეს დელოვან! — თვეი შენთან.

— დელოვან! ახ, მამბიკომ! — მამბიკომ
თამბიკომ, თვეი მამბიკომ და მას
მამბიკომი კოკონი დელოვანს დამბიკომი
ზე სათამბიკომი თამბიკომი, მამბიკომი
მამბიკომი და ადრე მამბიკომი დელოვანს
გამბიკომი.
— აი, სვედ დელოვანს, მამბიკომი ჩა-
დად მამბიკომი, ეს დელოვანს თვეი
გამბიკომი, თვეი მამბიკომი ჩამ მამბიკომი,
კოკონი მამბიკომი და მამბიკომი მამბიკომი!
თამბიკომი მას თვეი თვეი მამბიკომი
მამბიკომი და მამბიკომი მამბიკომი.

საქართველოს
წიგნების კავშირი

პეიღუარა

ნახატები პლ. ბანძელაძისა

ყვავილი

პალანგინ კაბაქვი

ზღაპარი

იყო ერთი გოგონა. სახელად ქენია ერქვა. ერთხელ დედამ ქენია ბუბლიკების საყიდლად გაგზავნა. ქენიამ შვიდი ბუბლიკი იყიდა: ორი ქიმიანმოყრილი ბუბლიკი მამისათვის, ორი ხაშხაშინი — დედისათვის, ორი მოშაქრული — თავის თავის და ერთიც, პატარა, ვარდიანი ბუბლიკი — ძამიკო ბავლიკასათვის. ძაფზე ასხმული ბუბლიკებით შინისაკენ გასწია.

მიდის ქენია და აქეთ-იქით იყურება, აბრებზე წარწერებს კითხულობს, ღობეზე ჩამომჯდარ ყვავებს ითვლის. ამ დროს ჩუმად ძალღი მივებარა და გოგონას არც კი შეუმჩნევია, ისე შეუჭამა ბუბლიკები. ქენიამ იგრძნო, რომ ბუბლიკების ასხმულა დამჩატდა. მოიხედა, მაგრამ გვიანდა იყო; ცარიელი ძაფიღა შერჩენოდა ხელში.

— უჰ, შე საძაგელო, შენა! — დაუყვირა და ძაღლს გამოუღდა.

ბევრი სდია, მაგრამ ვერ დაეწია. ამასობაში გზაც დაებნა. შეეშინდა ქენიას და ტირილი მორთო. უცებ საიდანღაც უცნობი დედაბერი გაჩნდა:

— რატომ ტირი, გოგონა? ქენიამ ყველაფერი უამბო. დედაბერს შეეცოდა, წაიყვანა თავის ბაღში და უთხრა:

— ნუ ტირი, მე გიშველი. მართალია, ბუბლიკები არა მაქვს, მაგრამ სამაგიეროდ ისეთ ყვავილს გაჩუქებ, რასაც ვიტყვი, შეგისრულებს. — დედაბერმა მოწყვიტა ყვავილი და გაუწოდა. ყვავილს შვიდი სხვადასხვა ფერის ფურცელი ჰქონდა: ყვითელი, წითელი, ლურჯი, მწვანე, ნარინჯისფერი, იისფერი და ცისფერი.

— ამ ყვავილს, — უთხრა მოხუცმა, — თითო ფურცელი უნდა მოაცალო და თქვა:

„ჰე, ფურცელო, მსუბუქ ფრთებით გადიფრინე ზღვა და მთები...“

უბრძანე, რაც გინდა და მაშინვე შეგისრულებს.

ქენიამ დედაბერს მადლობა გადაუხადა და წავიდა. წავიდა, მაგრამ გაახსენდა, რომ სახლის გზა არ იცოდა. უცებ დედაბრის ნაწუქარი ჯადოსნური ყვავილი მოაგონდა.

აბა, ერთი ვნახოთ, რა შეუძლია ამ შეიღფერა ყვავილსო, სწრაფად მოაგლიჯა ყვითელი ფურცელი, გააფრიალა და თქვა:

„ჰე, ფურცელო, მსუბუქ ფრთებით
გადიფრინე ზღვა და მთები“.

ბრძანე, ყვავილო, ჩქარა მივიდე შინ
ჩემი ბუბლიკებით!

ვერც კი მოასწრო ამის თქმა, რომ
ძაფზე ასმული ბუბლიკებით სახლში
გაჩნდა.

— მართლაც, რა შესანიშნავი ყვავი-
ლია, ლამაზ ლარნაკში უნდა მოვათავსო! —
თქვა და აცოცდა სკამზე, უნდაოდა მის-
წვდომოდა ლარნაკს, რომელიც სულ
მალა თაროზე იდგა. ამ დროს ფან-
ჯარასთან ყვავებმა ჩაიქროდღეს. ყენიამ
პირი დააღო და დაიწყო თითებზე თვლა.
თითი რომ მოკეცა, ლარნაკი ხელი-
დან გაუვარდა, ბრახვანი მოადინა იატაკ-
ზე და ნამსხვრევებად იქცა.

— მგონი, კიდევ გატყხე რაღაც, შე
დოყლაპია, შენა! — გამოსძახა დედამ სამ-
ზარეულოდან. — ვგებ ჩემი საყვარელი
ლარნაკი გატყხე?

— არა, დედიკო! არაფერი გამიტყ-
ხია! — უპასუხა ყენიამ, სწრაფად მოაცალა
ყვავილს წითელი ფურცელი, გააფრია-
ლა და წაიჩურჩულა:

„ჰე, ფურცელო, მსუბუქ ფრთებით
გადიფრინე ზღვა და მთები“...

რომ ჩემი დედიკოს საყვარელი ლარნა-
კი ისევ გამრთელდეს!

ამის თქმა ვერც კი მოასწრო, ნამსხვ-
რევები სწრაფად შეეწებნენ, ლარნაკი
გამრთელდა და თაროზე დასკუბდა.

ყენია ეზოში გავიდა. ხედავს, ბიჭები
პაპანილობანას თამაშობენ. დამსხდარან
ძველ ფიცრებზე და ჯოხი ქვიშაში ჩაურ-
ქვიათ.

— ბიჭებო, მეც მათამაშეთ, რა?

— ხომ ხედავ, ეს ჩრდილოეთის პო-
ლუსია! პოლუსზე გოგონებს რა უნდათ?

— მაშ, არ მათამაშებთ?

— არ ვათამაშებთ, წადი აქედან!

ყენიამ ჩუმად ამოიღო ყვავილი, მო-
გლიჯა ლურჯი ფურცელი და გააფრია-
ლა:

„ჰე, ფურცელო, მსუბუქ ფრთებით
გადიფრინე ზღვა და მთები“...

რომ ახლავე გავჩნდე ჩრდილოეთ
ლუსზე!

ვერც მოასწრო ამის თქმა, რომ მიწა
ბზრიალასავით დატრიალდა და გოგონა
საზაფხულო კაბით და ფეხშიშველა უცებ
პოლუსზე გაჩნდა. მერე იქ ხომ ასი გრა-
დუსი ყინვა იყო!

— ვაიმე, დედილო! გავიყინე! — დაი-
ყვირა ყენიამ და ტირილი მორთო.
კრემლები ლოლუებად, ჩამოეკიდა
ცხვირზე.

ყენიამ ყვავილს გამოაძრო მწვანე
ფურცელი და გააფრიალა:

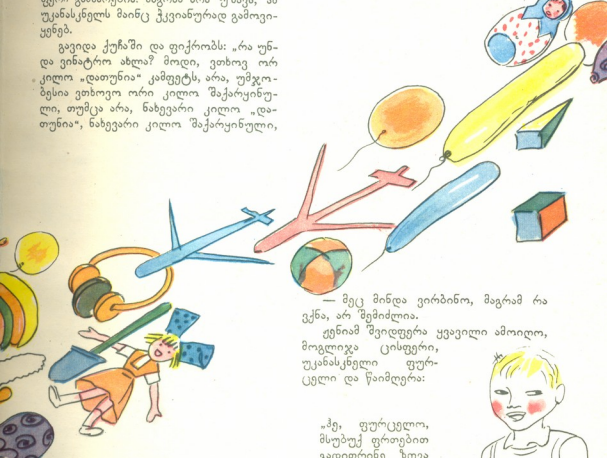
„ჰე, ფურცელო, მსუბუქ ფრთებით
გადიფრინე ზღვა და მთები“...

რომ ისევ ჩემს ეზოში გავჩნდე! — და
მართლაც გოგონა იმავე წამს გაჩნდა
თავის ეზოში.

— ეჰ, ეს რა მომსვლია! ექვსი ფურ-
ცელი დამიხარჯავს და ერთხელაც არა-
ფერი გამხარებია. მაგრამ არა უშავს, ამ
უკანასკნელს მაინც ჭკვიანურად გამოვი-
ყენებ.

გავიდა ქუჩაში და ფიქრობს: „რა უნ-
და ვინატრო ახლა? მოდი, ვთხოვ ორ
კილო „დათუნია“ კამფეტს, არა, უმჯო-
ბესია ვთხოვო ორი კილო შაქარყინუ-
ლი, თუმცა არა, ნახევარი კილო „და-
თუნია“, ნახევარი კილო შაქარყინული,

— მეც მიინდა ვირბინო, მაგრამ რა
ვქნა, არ შემიძლია.

ყენიამ შეიღვფრა ყვავილი ამოიღო,
მოგლიჯა ცისფერი,
უკანასკნელი ფურ-
ცელი და წაიმღერა:

„ჰე, ფურცელი,
მსუბუქ ფრთებით
გაღიფრინე ზღვა
და მთები“.

ბრძანე, ყვავილო, ვი-
ტიას ახლავე მოურჩეს
ფეხი!

ეს თქვა თუ არა,
ვიტია იმწამს წამოხტა
სკამიდან და ფენიასთან
თამაში დაიწყო.

ისე დარბოდა ბი-
ჭუნა, რომ გოგონა
ველარც კი ეწეოდა.

თარგმანი მ. ჭავჭავაძისა

ასი გრამი ხალვა და ერთი ვარდინანი
ბუბლიკიც ბავლიკასათვის.

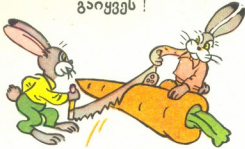
ფიქრებში გართულმა ყენიამ ჭიშკარ-
თან ბიჭუნა დაინახა. იგი სკამზე მშვი-
დად იჯდა. ეტყობოდა, ჭკვიანი ბიჭუნა
იყო და ყენიამ მისი გაცნობა მოისურვა:

- ბიჭუნა, რა გქვია?
- ვიტია. შენ რაღა გქვია?
- ყენია. მოდი, ვირბინოთ.
- არ შემიძლია, კოჭლი ვარ...

ყენიამ დაინახა, ბიჭუნას ცალ ფეხზე
უშნო, სქელლანჩიანი ფეხსაცმელი ეცვა.

— ძალიან მწყინს! — უთხრა ყენიამ, —
რა კარგი იქნებოდა, ერთად გვერბინა.

გაიყვეს !

ბავშვების
განათლების
სახელმწიფო

ბელორუსულ ჟურნალ „ვიასიოლკა“-დან

ბუნტი

თამაზ შათირიშვილი

— იცი, ჩემი დედაფადა ამ ბოღო დროს არაფერს ჭამს. სულ დაკარგა ფერი, ხორცი, ბავშვის მხოლოდ სახე შეჩია.—

— ეჭ, რას იბამ,—თქვა ქეთინომ. შეეყარა აღბათ სენი, წამღებს ბლომად აღვირნებ? ნუ აწვადებ, დაეხსენი.

მინც რა სჭირს, რა შეატყვე?
— ვერაფერი. თითქმის ვერა... თუმცა გუშინ გულთან ახლს კაბა ოდნავ გაუბერა!—

— მიგზგვი, აღბათ ტყირბი თუა, მოდი, თუ გინდ ვნახოთ ერთი... გავუსინჯოთ, შეგუშოწმოთ, რატომ სტკივა მას გულ-მკერი!—

შეამოწმეს, გაუბარდათ, გაეფანტათ ყველა ეჭვი, დედაფადას კაბის შიგნით ჩავარდნოდა თურმე კენჭი!

ნახანა კახაძე

ნაბოლარა

წიწილები მაღაიანად შეიქცნენ საიქესს. ზედ წყალიც დაუპოლეს. მარტო ნაბოლარა წიწილა იდგა მობუზული. არც საიქესს დააკარა ნისკარტი, არც წყალი დალია. ჭამა-სმას რომ მოჩინენ, ნაბოლარას და-ძმებმა ფრთების ძალაც მოსინჯეს, მხიარული თიფთივით გადაეცნენ დაბალ მოაჯირს. ნაბოლარამ კი გასაძრომს დაუწყო ძებნა, თან იძახდა:

— წიაგ... წიაგ... წიაგ!

არც კი ფიქრობდა თავის და-ძმებზე თუა-ჯირზე გადახტომას. თუნდაც ეფიქრა, როგორღა გადახტებოდა, როცა ღონეზე არ იყო,—არც არა უჭამა და არც არა დაუღეგია.

აბა, სცადე!

დაწვი მიწვეულია აბადაცვლა. ზოგი იტყვით სივლინი წყვი, ზოგი აგარს მამუტებს, ზოგი ზღვის პირს აბადაცვლებს.

თუ იტყვით, მაშველი, აბა სწავებელი დავალება გვაქვს:

ერთ ივს, აბადაცვლებ წყვილი ტვეში სკოსა და მამუტებს, აბადაცვლებ და სველებს სკოსად. მაგრამ ტვეში მიღის ვარდა შეადლება ივსი სწავებელი რაბუნაც წყვილი. აბადაცვლებ ხელი ტოტი, სის დევი ან ნივთი შევებუნათ გზაზე ერთი შევებუნათ უბნადი რამ არის, მაგრამ აბა, დავა კობელი: ზოგ ტოტს ისე აქვს დევილია ვარდაცვლი, გვერდითი კობინადაც: ზოგი აბადაცვლებ ზღაბას გზას მოვყოლებს, ზოგი ზღის ან ნივთს წყავს.

აბადაცვლებ დევის იქნებ სელ ცოტი შეწვი-
ბუნაც დასტოვებს. — ერთობი ვარდაცვლები ივსი მჭირებს მამოსტებს ჩამოტყვი და სხვა აბადაცვლები ივსი, უკვე დღისა მავს.

თუ აბადაცვლებ დამხველის ან ცხოველის კამოსხადაც ტვეში სავის მამოსტ სავს-
დენი დასტოვებს, ისე უნდა მოვებუნოთ. მაშველი, თუ ზღვარე წყავალი, ზღვის სანაპირზე სწავებელს სვეს აბოვი.

ზოგიერთი ბიჭვი ისე დიდხანს დევი-
ბუნია ტოლებს, რამ სისი კვასილი არის კავადევილი. ზოგი გვერებს მოვავინებს. ზოგი ბილის წყავს, ზოგი ცალ ფეხზე მდგარ წყავს. აბადაცვლები დამხვე-
ნებს იტყვით კობებს.

აბა, აბადაცვლები სავსებელი აბა დავა-
წვიო ბუნ სწავებელი დავალებს!

იტყვი მამუტებდა

♀ წლის გეჩამ მამუტებ ტვეში სავის სის ბიბუნებს და ტოტებს მამუტებს:

- I—„წყვის“
- II—„დამ-კობის“
- III—„ივსის“
- IV—„ბილის“

აბა დღის და სავის
აბადაცვლები მამუტები
I. აბადაცვლები

აბა, კიბე მოვავინებს,
გამოვკინებ სველებს,
კიბე მამუტებს და ვარდა,
აბა სვეს აბადაცვლებს.

აბა არის სვის საველი
გამოვკინებ, ენაწვილი!
კედეშვებს არ და ვერებელი,
კამოსტოტო მოვავს, სტოვილიც

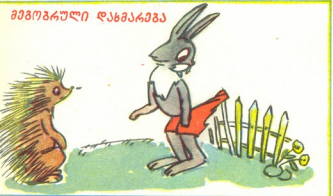
ივსი ენაწვილებს, აბადაცვლებს
კამოსტოტო კამ მოვავს,
თუ გამოვებ, ხეობილი სველებს
ხეობებ მამუტებს, დღისა.

შუადღონა კ გომიანუვილავ

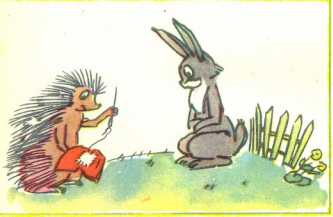

ასე გვყარა კეველა

მემოგრული ღახმარება

— აჩიქულა ყუარკვიძინა,
გზა მუხამღე ღინძი;
მოღი, ღალს მიჰქარი,
ახლა უფნი ჩიზინა!

ჩედაქვის მისამართი: თბილისი, პლენნივის პარკი, № 51, ტელ. 5-37-35.	უდაზე: აგარეიკისკენა ნახატი რვეპუ მუხმარძინა რედაქტორი იოსებ ნონე შვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, მ. გუგუაძე, მ. მრეველი შვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიზარულძე, ნ. უნაქოშვილი, მ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი); ტექ. რედაქტორი ი. არღიშვილი	ფასი 20 ბაბ.

გამოცემის ოცდამეოთხედიანი წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ
 გამოცემის „ნაბადული“, გამოხ. ზედი. № 217, ტელ. ზედი. № 1538 ტიპოგრაფია 35000 ბელმოწერილია დისანგედად 21/V 1962 წ.
 უბანო დაქვითია ღლი-ოცდებრ ბეფის ფაჩაქს სოსის ქ. № 2.
 დ. ი. ა. —-in ყრუნიკი ვაჩი. თბილისი, იროს. პლენნივის № 51.